

## **Quina relliscada!**

Feia mesos que la situació era insostenible. Les factures sobre la taula s'acumulaven i no hi havia manera que aquell munt de papers desapareguessin.

A la nit anaven tots a dormir ben d'hora, havien tallat la llum, amb el que, en sortir el sol, els nens rondaven per la cuina demanant quelcom per posar-se dins dels estómacs buits.

De cop vaig veure-ho clar, de com podia solucionar la situació. Els punyeters bancs no feien més que trucar-me amenaçant-me en treure'm la casa. La Catalina no feia més que plorar i plorar davant d'aquesta situació d'ençà que em van acomiadar quan l'empresa va decidir reduir personal i ella va començar a cuidar una persona incapacitada que amb prou feina feia per fer una sopa.

Aquell dia les mans em suaven més del compte i sense pensar en res més, em vaig encaputxar una mitja al cap a la mateixa porta del banc. A la butxaca premia un ganivet, el més llarg que vaig trobar a la cuina.

Dins, la Quimeta, amb la galleda i la baieta, illustrava el paviment marbrat i com si res, em va veure, però no va aturar la seva feina i va ignorar-me per complet.

**Mària Alos**

**Professor Ramon Bartrina**

**Taller d'escriptura creativa – Palafrugell – març 24**

Sense pensar ni un segon, vaig amenaçar a la senyora que estava a la cua i vaig demanar a l'única caixera que hi havia, que em donés tots els diners possibles. La dona tremolava més que la que estava amenaçant amb el ganivet, i de seguida em va donar una bossa ben plena de bitllets.

Vaig sortir d'estampida, somrient i pensant amb el bon àpat que ens esperava per sopar. Però en aquell moment la Quimeta, va llençar sota els meus peus l'aigua del cubell fent-me rrelliscar i caure amb la mala sort que el ganivet se'm va girar clavant-se a l'abdomen.

Allà mateix vaig quedar, immòbil, veient com la Quimeta ara anava escorrent la meva sang al cubell sense immutar-se, mentre jo escoltava les sirenes de l'ambulància i dels cotxes de policia que s'acostaven per acordonar la zona.

**Mària Alòs**